

1 OCTOBER 1924

No. 19

29e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Want God is geen God van verwarring, maar van vrede.
1 Cor. 14:33.

TOESPRAAK

GEHOUDEN DOOR PRESIDENT DAVID O. Mc. KAY,
in de Zondagmorgenvergadering van de
Rotterdamsche Conferentie, 22 Juni 1924.

President Mc. Kay liet ouderling Zappé Johannes 21:15, 16 en 17 voorlezen.

Daar! Ik heb u mijn tekst in de Hollandsche taal voorgelezen en ik zal mijn toespraak op dezelfde wijze vervolgen. Ik verblijd mij ten eerste in den geest van deze vergadering. Gij hebt den geest van de vorige bijeenkomsten van deze heuglijke Nederlandsche Conferentie medegebracht. Het verheugde mij toen President Hyde mij het program zond van uw bijeenkomst van verleden Donderdagavond. Het is een bepaalde stap voorwaarts, wanneer ambtenaren en ambtenaressen dien graad van uitnemendheid bereikt hebben, welke hen in staat stelt om verschillende afdelingen te vormen om bepaalde doeleinden te bespreken. Andere plichten hebben mij verhinderd met u te zijn, maar in gedachten zag ik de priesterschap plichten waarnemen, de zusters van de Zustershulpvereniging in haar plichten onderwezen, de Zondagsschoolambtenaren en ambtenaressen hun plichten leeren, welke hun opgelegd zijn en de ambtenaren en ambtenaressen van de Jongeliedenvereniging in hun plichten onderwezen, zich allen bereidende voor toekomstigen dienst.

Daarom was het aanmoedigend rapport, dat President Hyde dezen morgen aan mij gaf, niet onverwacht. Daardoor voelde ik een gedeelte van den geest, die deze buitengewone Kerk-Confe-

rentie van ambtenaren en ambtenaressen inspireerde. Ik hoop, het is de eerste van verscheidene vergaderingen, welke in de naaste toekomst zullen gehouden worden. Ten eerste is het gewichtig te weten wat leeren beteekent, om te weten hoe te leeren, en één van de onderscheidene punten van het Herstelde Evangelie van Jezus Christus is het feit, dat elke man en vrouw behoort of een leeraar, of leerares in het werk van Christus te zijn. Ja, wij voelen dien geest. Gij hebt dien medegebracht dezen morgen en ook den geest van Vrijdag en Zaterdagavond en dit alles wordt samen-gevoegd tot het schoone gezicht, hetwelk wij dezen morgen aanschouwen in deze groote bijeenkomst. Een bijdragend hoofdpunt van deze schoone samenkomst is het zangkoor hier gezeten, om vandaag, den ganschen dag door, zijn dienst te bewijzen. Ik moet vrijelijk bekennen, dat een van de meest genoeglijke zaken van de geheele Conferentie de tegenwoordigheid van deze groep jongens aan mijn rechterzijde is. Ik genoot van hun gezang, al klonk het orgel valsch. Indien ik iets bezat, als ik iets kon bedenken hetwelk zou strekken om deze vergadering meer te inspireeren, zoude het dit zijn: tweehonderdvijftig zulke jongens en tweehonderdvijftig zulke meisjes van denzelfden leeftijd, de plaatsen innemende waar u, oudere mannen en vrouwen, zijn gezeten. Ik kan sommige van hen reeds zien, een klein bruin hoofdje hier, een goudblond hoofdje daar, de glimlachende gezichten en de roode wangen, daar zijn ze!... mooie haarlinten en nog meer, maar ik zou ze gaarne tezamen willen zien zitten 's Zondagsmorgens, zoodat zij kunnen zeggen dat één van de bijeenkomsten hun toebehoort. Het is zulk een blik, welke deze tekst, gelezen door ouderling Zappey, aan mij opdrong. Ik vind het treffend toen de Verlosser op zekeren keer Zijn hoofd-apostel beval zijn visschersambt te verlaten en Zijne lammeren te weiden, Hij als een tweede waarschuwing zeide: „Weid mijne schapen!” Simon Petrus was ontmoedigd toen hij terugkeerde naar de zee van Galilea. Zijn Heer en Meester was gekruisigd. De verantwoordelijkheid om de kleine kudde der Kerk te leiden, was voor Simon Petrus te groot om te omvatten, in zooverre dat de Heere hem verlaten had; hij kon duidelijker zijn oude roeping op de zee inzien, keerde hij terug naar zijn netten en ging vissen, en de andere apostelen, Petrus als hun leider erkennende, zeiden: „Wij gaan met u!” De Heere nam het hun niet kwalijk, dat zij terug waren gegaan, hij berispte hen niet, maar hij stelde hen tevreden door hen te voeden met de vissen en de brooden, welke zij aan de kust hadden. Toen gaf de Heer, de Meester der menschen, hun levensles. Nederziende op de groote vangst, welke op den oever lag, en erkennende dat die vissen de dingen der wereld vertegenwoordigden, waarnaar de mensch streeft en wil blijven streven, totdat het Evangelie hun hart aanraakt, zeide Hij: „Simon, zoon van Jonas, hebt gij mij lief meer dan die?” „Ja, Heere! gij weet dat ik u liefheb!” „Weid Mijne

lammeren!" En ten tweede maal zeide Hij: „Simon, zoon van Jonas, hebt gij mij lief?" „Ja, Heere! gij weet dat ik u liefheb!" „Weid Mijne schapen!"

Nu, de groote zaak die Christus op die oogenblikken in gedachte had, was niet alleen het voorzien in lichamelijk voedsel, de kleeding, noch het verzorgen van het lichaam, het was het voeden van de ziel, het bouwen van Christus-karakters, en volgens mijn gedachten, de glorie van het Evangelie van Jezus Christus ligt niet alleen in de belofte van het eeuwige leven in de toekomende wereld, groot en glorieus als die belofte is... maar die glorie ligt ook in het feit, dat het het leven van den mensch hier verandert, en hen meer gelijk Christus maakt en verheerlijkt op deze aarde. Dit is de rede, waarom de tegenwoordigheid van deze jongens mij dezen morgen grootelijks verheugde. Ik zie gaarne de jongemannen in aanraking met den geest van het Evangelie van Jezus Christus. Ik zie die jongens gaarne dienstbaar in de Kerk van Jezus Christus, omdat ik weet dat het hen mannen van God zal maken, indien zij maar de grondbeginselen van het Evangelie willen gehoorzamen. Wat zoudt ge liever hebben dat uw zoon zou doen, vader, moeder; wat zoudt gij het liefst begeeren vader, moeder, als gij dezen morgen kondet wenschen wat uw zoon zal verrichten; wat hij zal worden..., een millionnair, een gouverneur, een president onder de menschen? Uitstekende dingen, ongetwijfeld. Zij mogen u eer brengen en faam tot uw zoon; maar diep in uw hart dezen morgen weet ik als vader, dat gij liever wildet dat uw zoon rein, Christus-gelijk, zoude zijn, al had hij geen cent op zijn naam. Indien ik één waarheid tot de wereld kon verkondigen, zoude ik zeggen, indien mogelijk met de tong van een engel: „Mormonisme, zoogenaamd, is in de wereld voor dat zekere doel, om jonge mannen, mannen van middelbaren leeftijd, en oude mannen, tot een Christus-gelijk leven te leiden. Het is hier om slechte menschen goed, goede menschen beter en beste menschen gelijk Christus te maken, hetwelk de grootste plicht van den mensch is. Het is uw grootste plicht, vader en moeder. Gij kunt geen grootere dienst aan de wereld bewijzen, gij kunt uw God geen grootere hulde brengen dan uw zonen en dochteren Christus te laten volgen.

Iemand heeft waarlijk gezegd: „Wij hebben nooit den Vader hier gezien." De profeet Joseph Smith sprak over 't algemeen van den mensch. „Wij hebben nimmer den Vader hier gezien, maar wij hebben den Zoon gekend."

De meest volmaakte mensch, vanaf 't begin der wereld,
(In het opsommen der werken Gods, met eerbiedig' pen
beschreven)

Is de Grootste, de Zoon, Wien Hij zond om vreugde aan den
mensch te geven.

Zelf daalde Hij niet neêr, de machtige God der volkeren,
 Om aan het menschenkind Zijn krachten te vertolken,
 Hij verwacht onze aanbidding door 't Kind, hetwelk Hij zond.
 Maar waarop is de ware grootheid der eeuwen toch gegrond?
 Hoe kan ik durend heugenis bekomen, daar ik geboren ben te
 sterven,
 Door bekoorlijkheden van faam of goud is zulk een geluk niet te
 beërven.
 Maar hoort! ik ben de vader van een zoon, die voor mij het woord
 zal zijn,
 Al wat ik hoop te bekomen, ligt in hem besloten, zijn luister is de
 mijn.
 Ik zal volbracht hebben de grootste taak der menschen, als hij
 voldoet aan Godes wenschen.

En dan, de mensch, welke deze woorden zeide, eindigt met deze
 beteekenisvolle waarheid:

„Des menschen grootste plicht is de vader van een man te zijn.”

Maar dat is een Christus-volgeling; niet een zwak, slordig en
 oneerlijk maaksel, die aan het einde van zijn loopbaan op den puin-
 hoop wordt geworpen; waar de wrakken van het menschedom zijn
 opgestapeld, maar een man, wiens lichaam rein is, een man, wiens
 gedachten op God zijn gericht en wiens ziel in overeenstemming is
 met het oneindige.

Zulk soort mensch was de profeet Joseph Smith. Dat is de
 reden waarom God tot hem kon spreken. Jongelingen, dat is wat
 het Evangelie van Jezus Christus van u zal maken, indien ge het
 wilt gehoorzamen. Eerlijke mannen, kuische mannen, mannen net
 zoo rein als maagden. Gods geest wil niet vertoeven in een on-
 reinen tabernakel, en hij zocht dien jongen man, wiens lichaam
 rein was en wiens gedachten de waarheden Gods zochten. Het is
 dat soort karakter, dat gevonden kan worden in iederen man in het
 presidentschap van de Kerk, vanaf den Profeet Joseph Smith tot
 President Heber J. Grant.

O, vaders en moeders, ik weet wat gij wenscht dat uw zonen
 zullen worden. Ik weet wat gij wilt wagen, om uw zonen tevreden
 te stellen en hen aan te sporen.

Houdt uw jongens en meisjes in de bediening van de Kerk van
 Jezus Christus. Indien gij het op de rechte wijze doet, zullen zij
 het met vreugde voortzetten; en de zoete invloed van den Heiligen
 Geest zal hun zielen beïnvloeden als de dauw des Hemels en gij zult
 trotsch op hen zijn, zooals God onze Vader op ons trotsch zal wezen,
 indien wij maar trouw aan de beginselen van het Herstelde
 Evangelie zullen blijven.

Eens bevond ik mij op een van de straten van mijn geboortestad,
 toen de soldaten van het oorlogsveld terugkwamen. Vijf-en-twintigduizend
 vaders en moeders, broeders en zusters, vrouwen

en beminden vulden de straten om de jongens te verwelkomen. Wij waren ingelicht geworden, dat zij in vol tenue den trein zouden verlaten en de straat afmarcheeren en terug naar het plein zouden keeren, vóórdat zij de gelederen zouden verbreken en niemand zou het recht bezitten de gelederen vóór dien tijd te verstoren. Toen zij bataljon na bataljon de straten door marcheerden, was er een groote toejuiching en vele juichkreten braken los, maar het schoonste wat mijn oog trof dien dag, was een overtreding der regelen om de gelederen niet te verbreken. Het gebeurde dat een moeder nabij de plaats stond waar mijn vrouw en ik hadden plaats genomen. Zij zag haar zoon in de gelederen. Zij brak los, soldaten of geen soldaten, sloeg haar armen om zijn hals en marcheerde met hem de geheele lengte van de straat. Hij sloeg zijn arm om haar heen en bleef in den pas met zijn kameraden, ten volle waardeerende, ik ben er van overtuigd, dat hij het grootste eerbetoon en belooning voor zijn diensten ontvangen had. Haar jongen was thuis, veilig en met eer en haar hart was tevreden. Ik vroeg mijzelf toen af en doe het nu, hoeveel moeders voort zullen stuiven, vanuit de gelederen der samenleving en hun armen om hun zonen werpen en hen in de kudde van Christus brengen.

Iedere moeder, die deze liefde zal toonen en hem in haar liefde zal nemen, zooals Christus wenscht ons in Zijn liefde te nemen, zal haar zoon redden. Maar zij kan het slechts doen als zijzelf het Évangelie leeft. Geen vader is bij machte het te doen, als hijzelf het voorbeeld niet stelt voor den zoon.

Let op, dit is de les. De moeder was daar, om den zoon te verwelkomen en moeders en vaders moeten zich thuis bevinden om ze te verwelkomen en hun armen om hen heen te slaan, in het gezin, in de kerk en in de quorums. Gij kunt zulks niet doen als gijzelf daar niet ziet, gij moet u thuis bevinden, gij moet uw plicht vervullen en dan zullen uw zonen u bijstaan.

Doet gij eerst de werken Gods en zeg dan tot uw kinderen, volg mij, zooals ik Christus volg. Dat deze dingen uw begeerte mogen zijn, is mijn gebed in den naam van Jezus Christus. Amen.

Zegeningen aan het betalen der tienden verbonden.

In de „Literary Digest” van 2 Aug. verscheen een inderdaad merkwaardig artikel over de belooning aan het betalen der tienden verbonden. De schrijver is Wm. G. Shepherd. Zijn artikel verscheen eerst in de „World’s Work”, en later verkort in de „Digest”.

Mr. Shepherd vertelt de ondervinding van een zakenman in Kansas, die bankroet ging en \$ 100.000 schuldig was. Hij opende

zijn Bijbel en Genesis 28 lezende, trok vers 22 zijn bijzondere aandacht. Hij merkte de plaats en zeide:

„Van dit oogenblik af, zoolang als ik leef, zal ik van alles wat God mij geeft, Hem een tiende betalen.”

„Niet lang daarna bezocht hij een vriend, een geneesheer. De geneesheer had een recept voor een spoeling, dat hij aan zijn bezoeker gaf. Hij zeide dat het zulk een heilzaam middel was, dat het in het openbaar verkocht moest worden.

Hier is een verklaring van dezen man, den president van een der meest succesvolle ondernemingen in Amerika, uitsluitend voor dit artikel geschreven:

„Vergader u geen schatten op aarde”, enz., en het onderhoud met den rijken jongeling, deze onderwijzingen gaven mij eenige jaren geleden de overtuiging, dat mijn geheele inkomen, met uitzondering van hetgeen mijn gezin noodig heeft, gegeven moest worden voor het opbouwen van het koninkrijk van God. Ik heb meer vreugde genoten, daar ben ik verzekerd van, dan ik gehad zou hebben wanneer ik millionnair was geworden.”

Een ander merkwaardig voorval wordt aldus door mr. Shepherd verhaald:

„Een bekend advocaat in het zuiden maakte onlangs aan zijn vrienden en anderen bekend, dat hij eenige jaren geleden het beginsel der tienden had aangenomen. Zijn motto was een vers uit het Oude Testament:

„Gij zult hem zekerlijk geven, en uw hart zal niet bedroefd zijn wanneer gij hem geeft; want de Heere, uw God, zal u wegens dat ding in al uwe werken zegenen en in alles, waartoe gij uwe hand zult zetten.”

Hij maakte zijn jaarlijksche verdiensten bekend, om zijn onderfinding te toonen. Gedurende een zeker jaar verdiende hij \$ 3900, het volgende jaar verdiende hij \$ 5.303,17; het jaar daarop waren zijn verdiensten \$ 21.451,44; zijn verdiensten waren het volgende jaar meer dan verdubbeld, daar hij \$ 55.455,30 verdiende. Gedurende het jaar dat hij zijn ongewone bekendmaking deed, waren zijn verdiensten \$ 75.862,34.”

De ondervinding van mr. Charles Page wordt aldus verhaald:

„Zijn geluk met betrekking tot het vinden van olie is merkwaardig geweest; er is een overlevering in de olievelden van het land, dat Charlie Page nimmer een gat heeft gemist. Waar hij boort, komt olie, zegt men. Gij kunt Page niet doen praten over zijn compagnieschap; het is zijn eigen persoonlijke zaak. Maar bij zekere gelegenheid vertelde hij aan een vriend het volgende met betrekking tot zijn succes in het boren:

„Ik geloof dat ik in mijn leven slechts twee verkeerde boringen heb gedaan. Het was voor mij onmogelijk om verkeerd te gaan, want ik was in compagnieschap met de „Big Fellow” en Hij maakte geologie.”

De tienden van Charles Page waren niet voor de Kerk; zij waren bestemd om ongelukkige kinderen te helpen. Eenige jaren geleden bouwde hij op het platteland, nabij Tulsa, een woning. Daarna bouwde hij een tehuis voor kinderen. In zijn eigen huis was er geen ruimte genoeg voor alle kinderen, die in moeilijkheden verkeerden. Dat was omtrent twintig jaren geleden.

'Als gij nu een wandeling gaat doen in de richting van het groote steenen gebouw, waarin de kinderen van Charles Page opgenomen zijn, zullen zóóveel jongens en meisjes op u toestormen, dat gij bijna omvergeworpen wordt. Dat meisje van het Leger des Heils zou het gaarne zien. Zij noemden hem „Daddy”, toen ik op zekerem dag met hem daarheen ging. Minstens vijftig hunner trachtten hem te bereiken en met hem te spelen.

Er waren groote grasvelden met schaduwboomen en de kinderen schenen van alle richtingen op ons toe te loopen. In de kinderkamer boven zagen wij kleine kinderen spelen, die te jong waren om hard te loopen, maar zij lachten toen groote Charlie Page in de kamer kwam. In andere kamers zagen wij minstens een half dozijn kleine kinderen, te jong om te kruipen, met verpleegsters om hen te verzorgen.

Wanneer het geld van God voor kinderen zorgt, doet het geen vragen.

Alles wat door Charlie Page werd gedaan om de kinderen te helpen, ontwikkelde in een succesvolle onderneming; zij vertellen u alles omtrent deze overlevering in Tulsa. Hij legde een tramlijn aan van Sand Springs naar Tulsa en dat betaalde. De prijs van het land in de omgeving werd hooger en vele menschen bouwden woningen in Sand Springs. Hij bouwde een kleine inrichting, om bronwater voor het kinderkuis in flesschen te doen, en de menschen gingen het water koopen om als een tafeldrank te gebruiken. Hij wilde versche groenten voor de kinderen hebben en zijn tuinen zijn toegenomen, totdat zij voordeelen opleverden. Hij bouwde een kleine fabriek voor het doen van groenten en vruchten in bussen voor de kinderen; nu is zijn inrichting een belangrijke industrie.”

Om zich te verzekeren wat psychologen over dit blijkbaar succes der betalers van tienden te zeggen hadden, deed mr. Shepherd de vraag aan eenigen dezer personen. Eén hunner stemde toe, dat er iets geheimzinnigs in dat succes was. Een ander zeide slechts, dat hij de getuigenissen niet had gehoord van eerlijke tiendenbetalers, die geen succes hadden. Op dit gezegde werd door een zakenman geantwoord:

„Ja”, zeide hij, „dat klinkt goed. Maar gij weet dat er andere voordeelen zijn dan geld. Ik heb iets meer verkregen dan geld door het betalen van tienden; het heeft mij vreugde en tevredenheid gegeven, die niet door mij gekocht hadden kunnen worden. Veronderstel dat sommigen der New-England-gezinnen, die tien-

den betaalden, financiëel geen succes hadden gehad. Zou de wetenschap de tevredenheid kunnen meten, die het deel dezer gezinnen geweest kan zijn door de wetenschap, dat God een deelgenoot was in de aangelegenheden van het gezin?"

Een ander zeide:

„Een tiende is het minste wat uw compagnon van u verwacht”, zeide een voornaam, voorspoedig zakenman. Dat is alleen goede interest. Ik heb den laatsten tijd getracht de helft van mijn inkomen voor Zijn zaken te gebruiken. Dat is volkomen compagnonschap.”

In verband hiermede is het gepast te zeggen, dat er een tijd geweest is, dat de Heiligen der Laatste Dagen werden bespot wegens het leeren van het betalen der tienden aan het volk. Het volk werd bespot wegens „het onderwerpen aan dien vorm van slavernij”. Nu wordt de verlichte, algemeene opinie met betrekking tot dit punt ten gunste van de Heiligen der Laatste Dagen. Dat zal het geval zijn met iedere leerstelling der Kerk. De waarheid kan niet altijd onderdrukt worden. Waarheid zal altijd zegpralen.

Aan de Heiligen der Laatste Dagen werd eerst bekend gemaakt, dat er een wet van consecratie was, en het gehoorzamen van die wet zou den Heere aangenaam zijn geweest. Maar zij hadden niet genoeg vooruitgang gemaakt om die wet te onderhouden. Toen werd aan hen de wet der tienden gegeven. Zij hebben getracht die wet eerlijk en getrouw te gehoorzamen, over de Heiligen in het algemeen sprekende, en zij leeren dat steeds meer en meer. Het zal veel gemakkelijker zijn de wet van consecratie te onderhouden, wanneer de wet der tienden voldoende beproefd is, als de Heere wederom van de Heiligen zal eischen tot deze moeilijker les terug te keeren, om nog hooger zegeningen te ontvangen dan aan de wet der tienden verbonden zijn.

(Utah-Nederlander.)

Amerikaansche „pyramiden”.

In St. Louis, Ill., bevinden zich aardhoogten, die daar eeuwen geleden door prae-historische Indianen zijn opgeworpen. Binnen enkele dagen vertrekt prof. Warren K. Moorehead, curator van de Archaeologische afdeeling van de Philips Academie te Andover Mars, naar St. Louis, om onder zijn toezicht de aardhoopen te onderzoeken. De grootste van die door menschen gemaakte heuvels is de Cahokia- of Monniksberg, die 1080 voet lang, 780 voet breed en ongeveer 100 voet hoog is. Er zouden 2400 menschen noodig zijn geweest, om dit werk tot stand te brengen, zoo ze twee jaar lang 10 uur per dag hadden gewerkt.....

Men heeft in die streken veel overblijfselen uit den tijd van de heuvelbouwers gevonden. Koperen platen, eigenaardig gevormd, kleine aarden beeldjes, steenen voorwerpen en dergelijke, zijn al door boeren opgegraven.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE — ASSISTENT: C. ZAPPEY

Wanneer zal het Christendom de goddelijkheid van het Boek van Mormon inzien?

Het volgende lezen wij in den „Haagschen Post” van 13 September:

**Vóór Columbus het Christendom in Amerika?
Romeinsche Schepen van 3000 Ton. — Het zondvloedverhaal der Azteken.**

De Frankforter hoogleeraar Carl Kaufmann heeft dezer dagen een boekje de wereld in gezonden, dat, indien het waarheid bevat, onze uiterste opmerkzaamheid wel verdient. Het is getiteld: „Amerika und Urchristentum”, en wil ons duidelijk maken dat de intensieve propaganda der Christenen uit de eerste eeuwen onzer jaartelling niet alleen tot Abessynië, Voor-Indië en China, maar zelfs, hetzij over den Indischen, hetzij over den Atlantischen Oceaan, Amerika bereikt heeft. Dit moet dan de natuurlijke reden zijn waarom de Spaansche ontdekkers der 15de eeuw tot hunne verbazing allerlei symbolen en ceremoniën, welke als twee druppels water op de Christelijke geleken, aantreffen zoowel bij de Inca-beschaving in Zuid-Amerika, als bij de Azteken- en Maya-beschaving in Noord-Amerika. Volgens Kaufmann was er dus een vóór-Columbiaansch Christendom in Amerika. Later vergat men dat weder in Europa. Columbus moest Amerika weder „ontdekken”. Intusschen waren de Christelijke symbolen en ceremoniën daar aan de overzijde, hoewel in verbasterden toestand, blijven bestaan.

Reeds in 1916 is ten onzent op dergelijke dingen geweest. Ds. Bakels gaf toen zijn boekje Parroewajjim. Hij beschouwt de zaak anders. Hij neemt aan dat er reeds sinds onheuglijke tijden, ook toen de continenten en vooral de eilandenreeksen in den Stillen Oceaan andere vormen hadden dan thans, een uitgestrekt wereldverkeer op aarde bestond. Uitwisseling van ideeën had dus overal plaats. Er ontstond derhalve een algemeen gemeenschappelijk ideeënbezit der menschheid, hetwelk in de verschillende deelen der aarde telkens weer met allerlei variaties z e l f s t a n d i g werd uitgewerkt. Vandaar alom de tegenwoordigheid van zondvloedverhalen, verhalen van goden, die op aarde komen, sacramentele maaltijden, enz. De overeenkomst is soms zóó sterk, dat bijv. Christenzendingen, die in de 17de eeuw Thibet bereikten, meen-

den dat de Duivel aldaar uit boosaardige grappigheid een caricatuur van den R.-K. eeredienst had ingericht..., zóóveel geleck een en ander op wat ze in Europa gewend waren. Ds. Bakels meende dus dat een gemeenschappelijke oertraditie in de verschillende deelen der aarde zelfstandig is uitgewerkt, zoodat de op Christelijke ceremoniën gelijkende godsdienstverschijnselen in Amerika even zelfstandig ontstaan waren als het Christendom; geestelijk oer-Amerika zou dus de *b r o e d e r* zijn van Europa en niet het *k i n d*; terwijl Kaufmann meent dat Amerika in deze zaak van Europa afhankelijk is en dat beslist en zeker in de eerste eeuwen onzer jaartelling met handel en scheepvaart ook het Christendom naar Amerika is gekomen.

Hij wijst daarbij op de reeds in Romeinschen tijd hoogst ontwikkelden toestand van het zeewezen. Zooals bekend is, was ook reeds te Rome de belangstelling voor Egyptische oudheden even groot als thans. Evenals men in onze dagen obelisken naar Londen en Parijs sleepte, zoo ook reeds naar Rome. Volgens de berichten van Plinius, tijdgenoot van Jezus, dienden schepen van één tot tweeduizend ton tot het transport. Het schip, dat de Vaticaanse obelisk overbracht, kan niet onder de dertienhonderd ton draagkracht hebben gehad. Nog veel grooter moet het vaartuig geweest zijn dat vijftig jaar vroeger de Flamiatische obelisk naar Rome bracht. Toen in Constantijn's tijd de Lateraansche obelisk vervoerd werd, bouwde men daarvoor niet eens een speciaal zee-kasteel, maar gebruikte een gewoon marmertransportschip; wat wel wijst op een zeer ontwikkeld zeewezen. Athenaeüs bericht over een schip van 3650 ton. Reeds in 600(!) v. C. bereikten de Phoeniciërs Afrika's Westkust en zeilden dit werelddeel in Oost-westelijke richting om. Zulke schippers en zulke bemanningen waren zeer goed in staat Amerika te bereiken.

Men moet niet gering denken over de soms nauwkeurige overeenstemming tusschen den vóór-Columbiaanschen Amerikaanschen godsdienst en het Christendom. Kloosters had men er en nonnen. Sacramenteele reinigingen. Een leer over plaatsvervangend lijden. Een soort van avondmaal met maiskoekjes, communicie, biecht, absolutie, kruis, wierook, Messiasverwachting, doop. „Ja”, zegt nu de lezer, „maar deze verschijnselen voldoen aan een algemeene menschelijke behoefte, welke zich in alle deelen der aarde zelfstandig in zekere ceremoniën belichaamt.” Zeker, dat is waar. Maar als de overeenkomst nu zóó frappant is, dat ze bijna letterlijk wordt? Neem bijvoorbeeld het Azteeksche zondvloedverhaal. Het luidt als volgt. In Michoacu (Midden-Amerika) werd verteld dat een zekere Tezpi in een schip zichzelf met vrouw en kinderen uit de overstroming redde; verschillende dieren en allerlei soorten koren nam hij in zijn vaartuig mede. Toen de wateren begonnen te vallen, zond hij een gier uit om hem te berichten of

het land weder gezien werd. Maar de gier deed zich te goed aan lijken, welke hij overal vond en kwam niet terug. Daarna werden andere vogels uitgezonden, waaronder een colibri, die met een *g r o e n t a k j e* terugkeerde. Wipt men niet van zijn stoel op als men dit leest? Is het niet „het versche olijfbblad” (de Statenvertaling zegt: „afgebroken olijfbblad”) in den snavel van Noach's duif uit Genesis 8 vers 11? Ook Tezpi landde tenslotte op een *b e r g*.

Verder onderzoek zal moeten leeren of de theorie van prof. Kaufmann juist is. Indien zij juist is, dan zou tevens verklaard zijn waarom de Azteken in Columbus' dagen Quetzal-coatl, een *b l a n k e n* profetischen leeraar of Messias verwachtten. Deze was verschenen, doch weder weggereisd. Maar hij zou wederkeeren. Hier moet dan in het spel zijn geweest een vage herinnering aan blanke Christenpropagandisten uit de eerste eeuwen onzer jaartelling, die gekomen, doch weder vertrokken waren.

HET WARE MORMONISME.

Leer, Leven en Lotgevallen der Laterdaagsche Heiligen.

Door FRANK I. KOOYMAN.

Geschreven voor „Eenheid”, Weekblad voor Maatschappelijke en Geestelijke Stroomingen, Redactie J. Eigenhuis, Den Haag, die het onderwerp inleidde met een artikel over het Boek van Mormon: „Het Jongste Heilige Boek”.

(Vervolg.)

Oorsprong en geschiedenis.

Vatten wij nu den draad onzer geschiedenis weer op.

De profet zou nog ruim twee jaar aan het hoofd der door hem gestichte kerk staan. In dat tijdperk ontwikkelt hij haar leerstellingen — leerstukken, die een dr. Hendrik P. N. Muller („Door het Land van Columbus”) doen uitroepen: „Men verbaast zich, dat een geheel ongeleerde, onbeschaafde knaap als Joseph Smith die heeft kunnen uitdenken”, maar waarvoor de Mormoon maar één oplossing heeft: hemelsche voorlichting — en onderricht zijn volgelingen daarin. De kerkorganisatie wordt voltooid — een weergaloos groepsverband, waaraan wij een afzonderlijk hoofdstukje zullen wijden — en het werk voortgestuwd met groote kracht.

Maar donkere dagen stonden te komen, donkerder dan men nog gekend had. Sectarische schijnheiligheid en politieke jaloezie zouden ook hier haar onguur werk verrichten. En dat in weerwil van de gastvrije ontvangst, door de bevolking van Illinois den bannelingen verleend, en trots den grooten bloei der kerk te Nauvoo. De oude vijanden van den profet, de Missouriïsche Mor-

monenhaters, bleven den kerkleider voortdurend kwellen. Herhaaldelijk trachtte men hem terug te sleuren naar Missouri op de een of andere opgemaakte beschuldiging.

Alsof hij en zijn volk daar nog niet genoeg geleden hadden! Telkens maar weer werd hij op aanstoken van die haatdragende lieden gearresteerd. En kwam de zaak voor, dan volgde even dikwijls zijn ontslag. 39-, zegge negen-en-dertig, maal werd hij voor het gerecht gedaagd. En niet éénmaal werd hij veroordeeld.

„De wet kan dien man niet krijgen; kruit en lood wel”. Zoo spraken zijn vijanden. En ze handelden dienovereenkomstig. Men dwong den profeet naar Carthage te komen, in Hancock County, om verantwoording te doen omtrent een beweerde wetsovertreding, en nadat hij bevredigende stappen genomen had om voor de gepaste rechtbank te verschijnen, werd hij gearresteerd op een beschuldiging van verraad jegens den Staat Illinois, en in de gevangenis geworpen. Het bevel tot inhechtenisneming was uitgevaardigd op de beëdigde aanklacht van algemeen bekende karakterlooze sujetten.

Zoo stonden de zaken, toen een bende van het rapalje — in verstandhouding met de eigen Staatsambtenaren die, èn volgens algemeene principes, èn volgens een bepaalde overeenkomst, hem moesten beschermen hangende een fair en bondig gerechtelijk onderzoek — de gevangenis bestormde en den profeet en zijn broeder Hyrum wreedaardig vermoordde. De gouverneur van Illinois, Thomas Ford, die zelf had ingestaan voor den profeet, zegt hieromtrent:

„Zoo deze mannen (Joseph en Hyrum Smith) de belichaming van Satan-zelf waren geweest, zooals velen geloofden, dan was hun moord nog een lage en verraderlijke daad, even schandelijk èn voor degenen die de misdreven bedreven, èn voor den gouverneur, die zijn woord gegeven had dat hij de gevangenen in den kerker beschermen zou, en dat zoo schandelijkerwijs verbroken was. („Ford's History of Illinois”, blz. 367).

Des profeten levenswerk — naar zijn geloof en dat zijner volgelingen, het inluiden eener Nieuwe Tijdsbedeeling, waarvan hij, onder God, het hoofd was — was bekrachtigd met het zegel dat een profeet op zijn werk drukt: het martelaarszegel.

In de Carthage-gevangenis.

Ik kan niet nalaten den lezer even een kijkje te laten nemen bij het broederpaar Joseph en Hyrum Smith, in de gevangenis, vlak voor hun vermoording. Enkele vrienden, die geweigerd hadden hen te verlaten, zijn bij hen. De nacht was voor allen een zeer droevige geweest. De profeet schijnt een voorgevoel te hebben van

de naderende gebeurtenis, want hij spreekt er over met enkelen der broederen. Twee of drie dagen van tevoren had hij gezegd: „Ik ga gelijk een lam naar den slachter, maar ik ben zoo kalm als een zomermorgen. Ik heb een rein geweten tegenover God en alle menschen. Ik zal als een onschuldige man sterven, en het zal nog van mij gezegd worden: hij werd in koelen bloede vermoord.”

Denzelfden morgen, nadat Hyrum zich gereed gemaakt had om te gaan — zullen wij zeggen, om naar den slachter te gaan? ja, want zoo was het — las hij de volgende paragraaf, nabij het einde van het twaalfde hoofdstuk van Ether, in het Boek van Mormon, en legde een vouwtje in het blad:

„Het geschiedde dat ik tot den Heere bad, dat Hij de heidenen genade wilde schenken, opdat zij liefde mochten hebben. En de Heere zeide tot mij: Zoo zij geene liefde hebben, het doet er voor u niet toe; gij zijt getrouw geweest; daarom zullen uw kleederen rein gemaakt worden. En omdat gij uwe zwakheid hebt gezien, zult gij sterk gemaakt worden, ja, om neder te zitten in de plaats, welke ik bereid heb in de woningen mijns Vaders. Nu zeg ik..... vaarwel aan de heidenen, en eveneens aan mijne broederen, die ik liefheb, tot dat wij elkander voor den rechterstoel van Christus zullen ontmoeten, waar alle menschen zullen weten, dat mijne kleederen niet besmet zijn met uw bloed.”

De gewapende wachten werden verscheiden malen afgelost, omdat het kalme, onschuldige voorkomen van den profeet hen overtuigde, dat hij valschelijk beschuldigd was. In deze oogenblikken van spanning, het was slechts enkele uren, voordat de moordzieke bende den kerker bestormde, zong John Taylor, op verzoek van Joseph, een vertroostend lied, dat bijzonder voor hun omstandigheden geschikt was. Jaren geleden vertaalde ik het volgenderwijs:

Een arme reiz'ger, moe en mat,
Is dikwijls op mijn weg getreên;
Die o zoo needrig „help mij” bad,
Dat ik nooit zeggen konde: N e e n.

'k Vermocht niet dat 'k zijn naam vernam,
Waarheen hij ging, vanwaar hij kwam;
Maar iets dat in zijn oogen glom,
Won mijne liefd', 'k wist niet waarom.

Eens toen 'k mijn sober maal genoot,
Trad hij in huis, wijl niets hij sprak.
Bezwijkend van gebrek aan brood,
'k Gaf alles hem; hij dankte, brak

En at, maar hield het niet geheel.
 Ook ik kreeg wat: een engendeel;
 Want wijl ik daar te eten zat,
 Was 't niet of 'k korst, maar manna at.

'k Bespiedde hem waar uit de rots
 Een bron sprong, waar hij krachtloos lag;
 Hoe spotte met zijn dorst 't geklots
 Van 't water dat hij vlieten zag!

'k Sprong toe en hielp den lijder op;
 Hij ledigde driemaal mijn kop,
 Schepte en gaf gevuld hem weer;
 Ik dronk en dorstte nimmermeer.

't Was nacht; een ruwe stormwind joeg
 Langs 't veld; de vloed verbrak zijn dam;
 Daar klonk zijn stem! 'k liep heen en vroeg
 Hem in mijn huis, waarop hij kwam.

Nadat ik hem van alles gaf,
 Stond ik mijn eigen bed hem af;
 En in mijn droom — 'k lag op den grond —
 Was 't of 'k in Eden mij bevond.

Beroofd, gewond en bijna dood,
 Vond ik hem bij den weg; ik bracht
 Zijn adem weer, wijl 'k olie goot
 In zijne wonden; wijn gaf kracht.

Weldra was hij hersteld, gezond;
 Ikzelf verheelde eene wond;
 Maar sinds dat uur vergat 'k de smart,
 Met vrede in mijn gebroken hart.

Hij werd ter kerker eens gevoerd,
 Hem wachtte een verraderslot.
 Ik heb den leugenmond gesnoerd,
 En eerde hem in smaad en spot.

Het grootste vriendschapsblijk heeft hij
 Daarna gevraagd, 't was: „Sterf voor mij”;
 Het vleesch was zwak, mijn bloed werd kil,
 De vrije geest riep echter: „k Wil!”

Toen — in een oogenblik heeft hij
 Al zijn vermomming weggedaan;
 Dat merk in iedre hand was mij
 Bekend: ik zag den Heiland staan!

Hij sprak tot mij; geringe mij,
 „Gij hebt mij nooit geschaamd”, zei hij;
 Uw daân, die opgeteekend staan,
 Zijn — vrees dus niet — aan mij gedaan.

Toen de zanger voleindigd had, verzocht de profheet hem het lied nog eens te zingen. Zijn trouwe volgeling, die later zelf aan het hoofd der Kerk zou staan, zong klaarblijkelijk met diep gevoel en raakte een teedere snaar aan in het gemoed des profeten. Dezen blik op het innerlijke leven dezer mannen mocht ik, zoo dacht ik, den lezer niet onthouden. Op beide mannen komen wij later terug. (Wordt vervolgd.)

Wat niet ieder weet.

Er leven op aarde ongeveer 1600 millioen menschen. Stel nu eens voor dat al die menschen bij elkaar geroepen konden worden. Zouden we dan een denkbeeld hebben van de oppervlakte, die ze samen zouden innemen? Ik geloof van niet. Toch is er maar een eenvoudig rekensommetje noodig om er achter te komen.

We geven iedereen voldoende ruimte. Dan kunnen we 4 menschen op 1 M². plaatsen. Op een K.M.². kunnen dus 4 millioen menschen een plaatsje vinden. Voor onze 1600 millioen aardbewoners biedt dus een oppervlakte van 400 K.M.². ruimte genoeg.

Van de Waddeneilanden is Texel 183,5 K.M.². groot. Vlieland 51 K.M.²., Terschelling 107 K.M.². en Ameland 58,5 K.M.². Samen precies 400 K.M.². Op die vier eilandjes kunnen we dus al wat er aan menschen op aarde is, bergen. Het lijkt wel, of we ze er expres voor aangeschaft hebben.

Nu we ze toch bij elkaar hebben, kunnen we de menschen ook wel eens inpakken om te zien hoeveel ruimte er noodig is om ze allen behoorlijk op te bergen. We zijn weer niet al te karig en reserveeren voor ieder een ruimte van 2 M. lengte, $\frac{1}{2}$ M. breedte en $\frac{1}{2}$ M. dikte. Ieder mensch wordt dus gerekend $\frac{1}{2}$ M³. inhoud te hebben.

Nemen we nu een kist, die 1 K.M. lang, breed en hoog is, dus 1 K.M.³. Het grondvlak daarvan is een millioen M². groot. Daarop kunnen nu een millioen menschen liggen in een laag van $\frac{1}{2}$ M. dikte. We hebben 1600 van die lagen noodig, dus onze K.M.³. wordt tot een hoogte van 800 M. of voor $\frac{4}{5}$ gevuld. Valt de uitkomst van onze berekening jelui mee of tegen? Wie 1600 millioen veel vindt, zal wel gedacht hebben, dat zoo'n klein kistje er bijna mee gevuld is. Wie echter een K.M.³. voor ontzettend groot houdt, zal wel denken: „Het valt me niet mee, dat zoo'n reuzekist met 1600 millioen menschjes bijna vol is.” 't Hangt er in dit geval ook maar van af, hoe je over de dingen denkt.

Een moedig Apostel.

Van John Wesley wordt verhaald, dat hij in een toespraak voor een vergadering van hovelingen en edellieden tot tekst had gekozen: „Gij addereengebroudsel, wie heeft u aangewezen te ontvlieden den toekomstenden toorn?” Daarbij liet hij het niet ontbreken aan de noodige vermaningen en bestraffingen, soms scherp en op den man af.

„Ge hadt die preek in de gevangenis moeten houden”, zei een gebelgd hoveling tot Wesley, terwijl hij het gebouw verliet.

„Neen”, was het antwoord van den onversaagden prediker, „daar zou ik tot tekst hebben gekozen: „Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt!”

Conferentie-aankondiging.

De groote Groningsche Conferentie zal 11 en 12 October gehouden worden.

Vergadering voor ambtenaren, ambtenaressen en alle belanghebbenden Zaterdag 11 October des avonds 8 uur, in de zaal Schuitendiep 28.

Groote openbare vergaderingen Zondag 12 October, des morgens 10 uur en des avonds 7 uur in het Concert-Huis, Poelestraat.

Een vergadering voor de leden der kerk Zondag, des namiddags 2 uur, in de zaal Schuitendiep 28.

Zendingenvergadering Maandag 13 October, des morgens 9 uur.

Aangekomen.

Uit Zion zijn aangekomen en in de verschillende vertakkingen geplaatst ouderlingen Ray B. Taft en William Postma.

De Herstelling van het Evangelie.

Het vervolg van „De Herstelling van het Evangelie” zal in het volgend nummer van „De Ster” gevonden kunnen worden.

INHOUD.

Toespraak, gehouden door president David O. McKay	blz. 289	Het ware Mormonisme	blz. 299
Zegeningen aan het betalen der tienden verbonden. 293	Wat niet ieder weet 303
Amerikaansche „pyramiden”	.. 296	Een moedig Apostel 304
Wanneer zal het Christendom de goddelijkheid van het Boek van Mormon inzien? ..	297	Conferentie-Aankondiging 304
		Aangekomen 304
		De herstelling van het Evangelie 304

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.